

portal

I ara, què? Un finançament just per a aixecar el país

Elisenda Alamany

Secretària general d'Esquerra Republicana i regidora a l'Ajuntament de Barcelona

@Elisendalamany

Catalunya ha viscut moments convulsos els darrers anys amb crisis socials i econòmiques que s'han anat enca-denant. I, alhora, en ple canvi d'època arreu, a casa nostra ens vam il·lusionar amb la possibilitat de construir un país nou i lliure. Ho vam fer perquè aquella era la millor resposta als nostres an-hels de llibertat, que es fonamentaven en la convicció que la independència és l'única possibilitat de viure en un país més just. El procés independentista ens permetia un horitzó d'oportunitat i de canvi per respondre als esgotaments d'una època. Ens vam il·lusionar, però no va acabar com voldríem. I ara, què?

A més de la desorientació del moment, ens mirem al mirall i no ens agradem. Les crisis dels darrers anys han passat factura i el benestar dels catalans i catalanes se'n ressent. Des del 2020, el català mitjà és més pobre que l'europeu mitjà; la meitat de les famílies catalanes tenen problemes per arribar a final de mes, el creixement econòmic dels dar-rers anys s'ha basat en llocs de treball poc qualificats i precaris; el cost de la vida s'ha encarat de manera despropor-cionada respecte als sous; el català és la llengua habitual només d'un terç dels catalans l'accés a l'habitatge és cada vegada més difícil; i la cohesió social

no és la que voldríem. Si en el període 2012-2017 el malestar social es va canalitzar mitjançant un projecte polític engrescador, ara s'ha transformat en frustració. I s'ha adobat la sensació que no hem avançat nacionalment en les darreres dues dècades.

Així doncs, la Catalunya d'avui no és la que voldríem i la nostra gent acumula molta frustració. I ara, què? Doncs ara hem de decidir si ens conformem amb el que tenim, si abaixem els braços i anem fent, o ens rebel·lem contra això. Continuar sense reacci-onar vol dir engrunar el país, vol dir continuar amb un model econòmic basat en llocs de treball de sous bai-xos i amb un finançament injust que es basa en l'espoli fiscal que no ens permet atendre les necessitats del país. I, en canvi, trencar amb això vol dir arromangar-nos per fer país, re-forçar la nació i aconseguir les eines per revertir aquesta situació. Perquè ens tornem a agradar com a país.

Si ho fem, una de les peces fonamen-tals és avançar cap a un finançament just per a una Catalunya que, tal com ha crescut els darrers anys, no pot donar resposta amb les eines que té a les necessitats de la seva gent.

Aquest finançament, que és un avenç en la nostra sobirania, ha de servir per recaptar tots els impostos. Una sobirania fiscal que ha de servir perquè la majoria dels impostos que es generen a Catalunya es quedin a Catalunya. I després, passar comptes bilateralment amb l'Estat pels serveis que presta amb una quota solidària. Per això, necessitem una hisenda pròpia que recapti, gestioni i redistri-bueixi els recursos generats al país per servir al benestar de la seva gent. Només així tindrem les eines per ser un país de primera.

El camí és clar: ens toca arroman-gar-nos per aixecar el país, deixar de llepar-nos les ferides i liderar la reconstrucció nacional. Ningú més ho farà. Som els qui tenim la responsabili-tat d'aixecar l'ambició nacional del país, com ho hem fet en altres moments de la història davant de situacions adverses. Només si pensem en gran ens tornarem a agradar, només així recuperarem la il·lusió i l'autoestima en nosaltres mateixos. Perquè Catalu-nya torni a ser Catalunya. Un país que vol tenir la seva veu al món, que vol competir al món com la nació forta i dinàmica que vam ser. Una Catalunya que es torni a agradar. ■